

צילום: אריק סולטן

ז'ואל אפללו
(עומדת בצילום)
וחביבה פדיה הכירו
באמצעות פעילות ויוזמות
קרן מתנאל בישראל. כיום
הן שותפות לתפיסת עולם
בקשר לפואטיקה של הזוהר
וחברות למיזם של אימון
רוחני ונפשי

"יוזמות טובות שעלולות להביא למעוות שלא יוכל לתקן, ניכור, וגם רגעים שמתברר לך שפעלת מתוך מקום של אשמה שזה אף פעם לא טוב. וזה רק חלק".

5. מה היית רוצה לשנות ברמה האישית והלאומית?
"ברמה האישית הייתי רוצה לקחת יותר חופש לעצמי ולהיות מסוגלת לשרת את התינוקות שבי ולא רק לשרת את הזולת כאם. ברמה הלאומית הייתי רוצה שנחשוב על משיחיות רכה ככל האפשר שבה הערכים הרוחניים של היהדות יהיו קודמים לאחיות שהן יותר קונקרטיים, ממדרות או מתייגות. משיחיות שלא תהיה במונחים של אתחלתא דגאולה אלא כפרייקט נמשך של תיקון בלי לחפש קפיצת דרך אל סופו".

6. איזה פריט תמיד יהיה לך בתיק?
"עט, מתוך פחד שארצה לכתוב שיר או הרור ולא תהיה לי דרך".

7. מה מהווה מקור השראה עבורך?
"זמן ריכוז שקט, נסיעות, פרחים, מוזיקה ותה. התה הוא משקה למרחקים ארוכים, לא כמו קפה שמרים אותך ומפיל אותך במהירות".

8. מה היית אומרת לעצמך בת ה-17?
"הקיפי את עצמך יותר באנשים שמשקפים אותך, אלה שיניחו לך להתפתח בצורה רגועה יותר, ופחות במי שתובע או דורש ממך משהו".

שתי נשים שאלות זהות

פרופ' חביבה פדיה
סופרת, משוררת, חוקרת הדת היהודית ומבקרת תרבות, י"ר מרכז אליישר. מלמדת בבית "ליבא" לתרבות יהודית וישראלית. נשואה ואם לבת. תושבת באר שבע

ז'ואל אפללו
פילנתרופית, ראש קרן מתנאל, התורמת למכינות קדם צבאיות, ל"אוניברסיטה בעם", לבתי ספר ולפרויקטים נוספים. נשואה ואם לבן, תושבת לוקסמבורג

1. מהו הרגע שעיצב מרכיב באישיותך?
"ישנם רגעים רבים שנשורו לתמונה אחת. רגעים של הבעת נדיבות וחמלה של אימא שלי או סבי, שהיו דומיננטיים מאוד בחיי; או לחלופין רגעים בהם ראיתי את אחד משניהם סופג עלבון חמור. הפנים של סבי הלבינו ואילו פני אמי הארימו. אני זוכרת את השתיקה ואת המאמץ להמשיך ולהקשיב. הבנתי שדברים חשובים מתחוללים ברגעים של אינטראקציה עם אדם אחר, וחשוב להקשיב לאדם השני, לרצונות שלו וגם לכאב או להאשמה שלו ממקום של הקשבה אמיתית".

2. את מי היית רוצה לפגוש ומה היית רוצה לעשות איתו?
"הייתי רוצה לפגוש את אהרן אפללו, סבו של סבא רבא שלי. הוא חי בעיר פס במרוקו ובמסגרת עבודתו נסע רבות מפס למרקש. במרקש באותה תקופה היה רעב כבד. הוא, ביחד עם הקהילה והמלך, השכיל לשלב כוחות ועזר לאוכלוסייה המקומית. הוא זה שפתח את קו החיים שלי לחסד. הייתי רוצה להבין ממנו איך מטמיעים את החסד בחיים השוטפים באמונה כל כך גדולה יחד עם חיי משפחה".

3. מהי היצירה התרבותית שהשפיעה עלייך במיוחד?
"שלושה עשר עלי השושנה של הרב עדין שטייננולץ, כי הוא פתח בפניי אשנב לרוחניות יהודית וכונן יחס של הערכה לרב ולפועלו".

4. מה מפחיד אותך?
"הפחד שלי הוא שאני לא אשיג את מה שעליי להשיג על פני הארמה הזאת".

5. מה היית רוצה לשנות ברמה האישית והלאומית?

1. מהו הרגע שעיצב מרכיב באישיותך?
"הרגע המעצב נקבע כבר עם לירתי. אמי החליטה לקרוא לי ז'ואל, שם שהיה לא שגרתי במרוקו של אותה תקופה. קרובים מצד אבי התנגדו לשם. אמי נלחמה על החופש שלה לקרוא לבתה כרצונה בשם שהיא אהבה, והחיבור הזה של חופש ויופי הוא חיבור שאני מחפשת ליצור אותו כל חיי".

2. את מי היית רוצה לפגוש ומה היית רוצה לעשות איתו?
"הייתי רוצה לפגוש את אהרן אפללו, סבו של סבא רבא שלי. הוא חי בעיר פס במרוקו ובמסגרת עבודתו נסע רבות מפס למרקש. במרקש באותה תקופה היה רעב כבד. הוא, ביחד עם הקהילה והמלך, השכיל לשלב כוחות ועזר לאוכלוסייה המקומית. הוא זה שפתח את קו החיים שלי לחסד. הייתי רוצה להבין ממנו איך מטמיעים את החסד בחיים השוטפים באמונה כל כך גדולה יחד עם חיי משפחה".

6. איזה פריט תמיד יהיה לך בתיק?
"סכתא שלי תמיד אמרה לי: 'אשה צריכה מתחת לכרית נשק. הנשק הוא האיפור'. האיפור היחיד שאני משתמשת בו הוא ליפסטיק. בלעדיו אני עירומה".

7. מה מהווה מקור השראה עבורך?
"שיחה עם נשמות תאומות שיוצרת כמות גדולה וחוקה של אנרגיה שמניעה מחשבה ועשייה".

8. מה היית אומרת לעצמך בת ה-17?
"אל תבזוי זמן. תלמדי לאתר את האנשים הרעים ביתר יעילות ותתרחקי מהם".

4. מה מפחיד אותך?